

Министрътъ подаде писмото на царя като рече студено:

« То е отъ шурия ми, графа де-Лемосъ.

— Графътъ е измаменъ, повтори распаленъ Фернандо.

— Уйка ми де-Лемосъ има сѣкогы точны извѣстия, рече съ горчива засмивка графъ Уседа; той не са лѣже никогы, и колкото за мене, имамъ сичкото възможно довѣріе на него.

— И азъ, имамъ сичкото възможно довѣріе на честта на единъ д'Агвиларъ, отговори Фернандо, и безъ да искамъ другы свѣдѣнія, и поддържамъ че като благороденъ, като Испанецъ, той не са е предалъ освѣнь като са е билъ по-напредъ . . . И който вѣрва противното ще рече че той самъ бы го сторилъ.

— Но азъ казахъ че го вѣрвамъ! отговори прижълтълъ Уседа.

— И азъ стоѣх на онуй, което рекохъ! отвърнѣ Фернандо, като си тури ржката на череня на сабята си.

— Предъ царя! извика разгнѣвенъ герцогъ де-Лерма. Филиппъ и сичкытъ приехтетвующы станѣхъхъ.

« Простѣте ма, царю! простѣте ма!» извика Фернандо като колѣнчи предъ владѣтеля си.

Царьтъ му кимнѣ да са оттегли.

Фернандо съ наведена глава направи нѣколко стѣпки къмъ вратата, и, когато са готвѣше да престоѣши прага, рече изниско на графа Уседа, който не бѣ далечъ:

« Самъ ли ще си идѣ; господине?»

Графътъ трѣгнѣ подирѣ му; но герцогъ де-Лерма му кимнѣ да остане, и Фернандо са оттегли побѣсенълъ и отчаянъ.

Като стигнѣ въ кѣщата си, той намѣри пріятеля си, другаря на дѣтинскыя си възраст, Гезида д'Алберикъ. Гезидъ бѣше сынъ на Аламира Деласкаря д'Алберика, пребогатъ Мавръ на Гренада и на Валенція, който происхождаше отъ племето Авансеразъ и отъ царека кръвь. Той бѣ са училъ въ Кордова заедно съ Фернанда; бѣхъ дошли и двамата да живѣѣхъ въ великолѣпнытъ си виллы въ Валенція, Фер-